

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 28.884/3/2015

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 20.04.2016

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE – L.I.G.

JUDECĂTOR – B.C.

JUDECĂTOR – V.H.

GREFIER – D.T.

Pe rol se află soluționarea recursurilor formulate de **recurentul – reclamant** SNPVPR-MI și **recurentul – pârât** PLMF împotriva sentinței civile nr. 8170/18.11.2015 pronunțate de Tribunalul București – Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 28.884/3/2015 având ca obiect „litigiu funcționari publici”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18.04.2016, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea până la data de 20.04.2016.

CURTEA

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 NCPC, text potrivit căruia „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2013/HP de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014), dispozițiile art. 519 NCPC instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

- chestiuena de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele arătate în precedent, Curtea de Apel București apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 NCPC, în sensul celor expuse în continuare:

a) sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. 28.884/3/2015 aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

b) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de disp. art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, respectiv art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, ca instanță de recurs;

c) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este competentă, față de disp. art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, respectiv art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul București - Secția de contencios administrativ și fiscal într-un proces având ca obiect un act administrativ unilateral emis de o autoritate publică locală în materia raportului de serviciu al funcționarului public;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiuena de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea disp. art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014 astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015;

e) Curtea de apel apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă a face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat. În acest sens, instanța arată că normele juridice menționate au fost adoptate la nivelul anilor 2014 și 2015, fără a rezulta din verificările efectuate că instanța supremă s-ar fi pronunțat încă asupra interpretării acestora. Referitor la decizia nr. 32/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea constată că aceasta lămurește un aspect diferit de cel ce face obiectul sesizării de față, instanța supremă nefiind investită în acea cauză cu analiza textelor art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014 astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția contencios administrativ și fiscal la data de 03.08.2015 sub dosar nr. 28.884/3/2015, reclamantul SNPVPR-MI, în contradictoriu cu PLMF, a solicitat anularea Deciziei nr.2098/25.06.2015 emisă de Poliția locală Făgăraș, suspendarea deciziei contestate în temeiul art.15 din Legea nr.554/2004 până la soluționarea definitivă a cauzei; cu cheltuieli de judecată.

În motivare, partea reclamantă a arătat, în esență, că: decizia inițială era un act administrativ care a intrat în circuitul civil și nu mai putea fi revocată; sumele de bani au fost achitate în baza unui act administrativ legal care a fost supus controlului de legalitate; reclamantul se încadrează în disp. art. 1 lin. 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014; decizia nu este motivată; nu există vinovăția funcționarului. A apreciat că sunt îndeplinite condițiile pentru suspendarea actului. În drept au fost invocat disp. art.1 alin.1, art.8 alin.1 din Legea nr.554/2004, art.15 raportat la art.14 din Legea nr.554/2004.

Partea pârâtă nu a formulat *întâmpinare* în termenul legal.

Prin *sentința civilă nr. 8170/18.11.2015*, Tribunalul București - Secția contencios administrativ și fiscal a dispus: admite în parte acțiunea; anulează în parte decizia nr.2098/25.06.2015 în sensul că menține doar prevederea privind „stabilirea nivelului de salarizare care rămâne la nivelul lunii martie 2015, excepție făcând acordarea normei de hrană

conform HCL nr. 75/30.04.2015", prevedere care se aplică începând cu 25.06.2015; în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004 dispune suspendarea prevederilor anulate din decizia 2098/25.06.2015 până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea hotărârii pronunțate, prima instanță a reținut următoarele:

Prin decizia nr. 2058/11.05.2015 a PLF, în baza Legii nr.71/2015 s-au stabilit drepturile salariale ale reclamantului, începând cu luna aprilie 2015, în sensul aceluiași quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție. Au mai fost stabilite și o serie de drepturi salariale suplimentare.

Ulterior, prin decizia nr. 2098/25.06.2015 a aceleiași instituții s-a menționat că, începând cu data de 02.06.2015 se revocă decizia nr.2058/11.05.2015, în sensul că nivelul de salarizare rămâne la nivelul lunii martie 2015. S-a constatat încasarea necuvenită a sumei de 496 lei aferentă lunilor aprilie 2015, respectiv mai 2015 care a fost imputată reclamantului.

În cuprinsul acestui act era menționată și adresa nr.6563/20.05.2015 a Prefectului Județului Brașov prin care se aducea la cunoștință Primăriei Municipiului Făgăraș faptul că personalul primăriei nu se încadrează în categoria de funcționari publici cărora li se aplică prevederile din art.1 pct.1 din Legea nr.71/2015.

Textul de lege care a determinat emiterea ambelor decizii, dar și adresa Prefectului Județului Brașov este art.1 pct.1 din Legea nr.71/2015, potrivit căruia prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2) (care prevedeau menținerea indemnizațiilor), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Tribunalul a considerat că excepția prevăzută de la situația de menținere a indemnizațiilor se referă la personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice salarizat la același nivel (cu cel al personalului din aparatul de lucru al Parlamentului) plus personalul din Consiliul Concurenței și cel al Curții de Conturi.

Așadar excepția nu se aplică la tot personalul din autorități și instituții publice, ci doar personalului de lucru salarizat la același nivel cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, situație în care nu s-a dovedit a se încadra reclamantul, astfel încât acest text nu îi este aplicabil.

În privința posibilității revocării dispoziției anterioare se constată în speță aplicabilitatea art.1 alin.6 din Legea nr.554/2004. Astfel, actul nu mai putea fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și era necesară intervenția instanței de judecată.

Cu toate acestea, se reține că actul contestat cuprinde mai multe dispoziții distincte: revocare act anterior; stabilire drepturi salariale și imputare sumă încasată necuvenit. Fiecare dintre acestea poate avea o existență de sine stătătoare.

În acest context, conform celor arătate anterior: dispoziția inițială nu putea fi revocată fiindcă intrase în circuitul civil; întrucât actul anterior nu a fost revocat în mod legal și nici anulat în vreo altă modalitate, temeinicia și legalitatea s-a menținut și nu poate fi reținută încasarea de către reclamant, în mod necuvenit a unor drepturi salariale; în privința stabilirii nivelului de salarizare care rămâne la nivelul lunii martie 2015, excepție făcând acordarea normei de hrană conform HCL nr.75/30.04.2015, o astfel de dispoziție este legală întrucât, după cum s-a arătat anterior, reclamantul nu se încadrează în prevederile art.1 pct.1 din Legea nr.71/2015. Însă, în condițiile în care primul dispoziție nu a fost legal revocată și nici anulată în vreo altă modalitate o astfel de prevedere nu poate retroactiva și va produce efecte doar pentru viitor începând cu data de 25.06.2015.

Nu există vreun impediment legal pentru emiterea a unei noi dispoziții de stabilire a drepturilor salariale, care să respecte prevederile legale și prin care să se facă intrarea în legalitate, pentru viitor, dacă dispoziția inițială nu a fost anulată.

Având în vedere toate cele arătate anterior, tribunalul reține că este nelegală: revocarea unui act administrativ intrat în circuitul civil, imputarea unor sume încasate în temeiul unui act neanulat, dar retroactivitatea unui act ale cărui efecte se suprapun peste cele ale unui act neanulat.

În concluzie, tribunalul pronunță soluția menționat anterior, arătând de ce dispune suspendarea executării până la soluționarea definitivă a cauzei.

Împotriva acestei sentințe, au declarat *recurs* partea reclamantă și partea pârâtă.

Prin recursul său, **recurentul – reclamant** a criticat soluția primei instanțe de admitere în parte a cererii de chemare în judecată, apreciind că actul administrativ litigios ar fi trebuit anulat în tot, invocând în drept motivele de casare prevăzute de disp. art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 NCPC.

În motivarea căii de atac formulate, partea recurentă – reclamantă a invocat în esență, între altele, și disp. art. 1 alin. 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, introdus prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015, temei de drept ce a stat la baza emiterii de PLF a primei sale decizii, respectiv cea cu nr. 2058/11.05.2015, prin care i s-a stabilit nivelul de salarizare la nivelul maxim din cadrul aceleiași instituții, decizie ce a fost ulterior revocată în parte. A mai arătat recurentul – reclamant faptul că acțiunea pârâtului de revocare a deciziei nr. 2058/2015 a intervenit ca urmare a unei adrese a Prefectului Județului Brașov, care efectuase însă control de legalitate cu privire la dispoziții distincte emise de Primarul municipiului Făgăraș, afirmând prefectul că «personalul primăriei Municipiului Făgăraș nu se încadrează în categoria funcționarilor publici cărora li se aplică prevederile textului de lege menționat», respectiv art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2005 prin care s-a introdus alin. 5¹ al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014. Recurentul a contestat o astfel de interpretare, făcând referire concretă la formularea textului în discuție, și subliniind din conținutul său „personalul (...) din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel”. Totodată, partea recurentă a mai formulat critici sub aspectul irevocabilității actelor administrative intrate în circuitul civil, susținând că revocarea ori anularea acestora trebuie constatată și pronunțată de organele competente, adică instanțele de contencios administrativ, respectiv imputând primei instanțe faptul că actul administrativ litigios nu a fost motivat în drept, încălcându-se prevederile art. 252 alin. 2 lit. d) din Codul muncii și art. 84 – 85 din Legea nr. 188/1999.

Prin recursul său, **recurentul – pârât** a criticat soluția primei instanțe de admitere în parte a cererii de chemare în judecată, apreciind că acțiunea trebuia respinsă.

În motivarea căii sale de atac, PLF a contestat întrunirea în cauză a cerințelor cumulative ale suspendării de executare a unui act administrativ unilateral, iar, cu privire la fond, partea recurentă – pârâtă a susținut legalitatea deciziei litigioase nr. 2098/25.06.2015 de menținere a cuantumului nivelului de salarizare al reclamantului la nivelul lunii martie 2015, adică anterior emiterii deciziei nr. 2058/11.05.2015. În acest din urmă sens, partea recurentă – pârâtă a făcut referire la disp. art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 prin care a fost introdus alin. 5¹ al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014, apreciind că excepția la care se referă textul vizează doar categoriile de personal menționate în mod expres în cuprinsul său, respectiv personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel („la același nivel” cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, așadar), precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții; or, textul fiind o excepție, este de strictă interpretare, și astfel aplicabilitatea sa nu poate fi extinsă la categoriile de personal care nu sunt menționate expres în cuprinsul său.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Partea recurentă – reclamantă a solicitat sesizarea ÎCCJ în sensul pus în discuție de curtea de apel, indicând existența unei practici judiciare neunitare în cauze de același fel.

Deși legal citată și informată asupra problemei de drept asupra căreia Curtea de Apel București intenționa să formuleze sesizare potrivit art. 519 NCPC, partea recurentă-pârâtă nu a transmis un punct de vedere.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Curtea de Apel București apreciază că acea chestiune de drept ce se impune a fi dezlegată pentru judecata cauzei de față privește interpretarea art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015.

Astfel, Curtea observă că textul art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (forme în vigoare la data emiterii de partea recurentă – pârâtă a deciziilor nr. 2058/11.05.2015 și nr. 2098/25.06.2015 privind-o pe partea recurentă – reclamantă) prevedea:

„(1) **În anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.**

(2) **În anul 2015, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.**

(...)

(5¹) **Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradatie, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”** [s.n.].

Curtea subliniază că textul alin. 5¹ al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 a fost introdus în conținutul acestui act normativ prin Legea nr. 71/2015.

Analizând logic și sistematic normele juridice menționate, Curtea observă că prin primele două alineate ale textului art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014, legiuitorul a instituit ca **principiu** menținerea în anul 2015 a (1) cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, respectiv a (2) cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători

claselor de salarizare prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.

Cu toate acestea, Curtea mai observă că legiuitorul a instituit o serie de **excepții** de la acest principiu, una dintre acestea fiind cea reglementată la alin. 5¹ al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2004, vizând, atunci când condițiile desfășurării activității sunt aceleași, salarizarea la nivelul maxim a personalului care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație.

Altfel spus, în măsura în care ca efect al aplicării Legii nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și/sau a Legii – cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în cazul unei autorități sau instituții publice, 2 angajați, ce își desfășoară activitatea în aceleași condiții, au ajuns să fie salariați în mod diferit, acela care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație va fi salariat la nivelul maxim, ca efect al art. 1 alin. 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015.

În consecință, ar rezulta din analiza textelor menționate că, deși legiuitorul instituie principiul menținerii în anul 2015 a drepturilor salariale *lato sensu* la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014, totuși, în vederea înlăturării discriminărilor în salarizare, intervine activ prin acordarea în beneficiului angajatului salariat la un nivel inferior a dreptului de a fi salariat la nivelul maxim.

Cu toate acestea, în cauză există controversă în ceea ce privește interpretarea și stabilirea domeniului de aplicare în cazul textului de excepție, fiind propuse două interpretări.

Pe de o parte, prima instanță și partea recurentă – pârâtă au afirmat un mod de interpretare restrictiv al textului alin. 5¹ menționat, în sensul că personalul salariat din fonduri publice care beneficiază de uniformizarea salarizării prin acordarea nivelului maxim de salarizare existent în cadrul autorității și instituției publice ar fi doar cel din aparatul de lucru al Parlamentului, din celelalte instituții și autorități publice, salariat la același nivel cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi.

Pe cale de consecință, într-o astfel de interpretare, sintagma „salarizat la același nivel” din textul analizat este văzută ca fiind o circumstanțiere a personalului „din celelalte instituții și autorități publice” doar la categoria aceuia care ar fi „salarizat la același nivel” cu „personalul din aparatul de lucru al Parlamentului”, cu excluderea de la uniformizarea drepturilor salariale a tuturor celorlalți angajați plătiți din fondurile publice.

În măsura în care s-ar admite o astfel de interpretare, trebuie lămurit dacă ea este susceptibilă de a genera o **discriminare** în raport de categoria întregului personal plătit din fonduri publice, în condițiile în care, în ciuda existenței unor diferențieri de salarizare în cazul angajaților ce își desfășoară activitatea în aceleași condiții, doar anumite categorii se bucură de un drept de uniformizare a salariului, cu excluderea în cazul tuturor celorlalți ca efect al interpretării judecătorești a textului. Altfel spus, interpretarea menționată va permite recalcularea drepturilor salariale doar pentru personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, din celelalte instituții și autorități publice, dar salariat la același nivel cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, precum și pentru personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi.

Totuși, după cum apare chiar din dosarul în care se pune în discuție interpretarea textului art. 1 alin. 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel a fost modificat și completat prin Legea nr. 71/2015, diferențieri în stabilirea drepturilor salariale au intervenit și în alte instituții și autorități publice decât cele menționate mai sus, adică în cazul de față la nivelul uneia locale, în

concret în cazul unui polițist local care ar primi un salariu într-un quantum inferior celui maxim plătit pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții.

Într-un astfel de context, acceptarea interpretării susceptibilă de a genera o discriminare în recunoașterea dreptului de uniformizare în salarizare la nivel maxim pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, în sensul că doar anumite categorii de personal plătit din fonduri publice se bucură de acest drept, cu excluderea celorlalți, ar trebui să își găsească izvorul într-o justificare obiectivă. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în cauza *Driha împotriva României*, hotărârea din 21 februarie 2008, prin prisma jurisprudenței divergente a instanțelor interne o încălcare a art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arătând că **«37. În lumina articolului 14 din Convenție, o discriminare constată în a trata în mod diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile. (...) lista pe care o cuprinde articolul 14 are un caracter exemplificativ și nu limitativ.»** [s.n.].

De asemenea, cum sintagma „salarizat la același nivel” nu reiese a fi definită expres în corpul O.U.G. nr. 83/2014 or al Legii nr. 71/2015, sensul ei poate fi dedus pe cale de interpretare din analiza logică, gramaticală, sistematică și teleologică a actelor normative menționate, inclusiv a dreptului comun în materie de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, adică Legea – cadru nr. 284/2010.

Din lectura acestui din urmă act normativ nu reiese însă o definiție a sintagmei în discuție, dar se constată că legea – cadru are „ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului” (art. 1 alin. 1), iar începând cu intrarea sa în vigoare „drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.” (art. 1 alin. 2), cu mențiunea că prin art. 39, după ce se abrogă anumite dispoziții expres identificate, legiuitorul prevede la lit. (y) că se abrogă și „orice alte dispoziții contrare prezentei legi.”. În acest din urmă caz, se impune a se avea în vedere în ce măsură mai sunt în vigoare, iar nu abrogate în considerarea art. 39 lit. y) din Legea nr. 284/2010, dispoziții din legi speciale anterioare, care ar conține reglementări prin care drepturile salariale ale anumitor categorii de personal se stabileau în raport de nivelul de salarizare al personalului din aparatul de lucru al Parlamentului, reglementări aflate însă în conflict cu dispozițiile, inclusiv anexele Legii – cadru nr. 284/2010.

Pe de altă parte, într-o interpretare divergentă, propusă în dosarul de față de partea recurentă – reclamantă, se susține că sintagma „salarizat la același nivel” trebuie raportată la ansamblul textului imediat precedent, respectiv „personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel”.

Altfel spus, sintagma menționată va avea un rol atributiv atât în cazul „personalul din aparatul de lucru al Parlamentului [salarizat la același nivel, n.n.]”, cât și în cazul „[personalului plătit din fonduri publice, n.n.] din celelalte instituții și autorități publice [salarizat la același nivel]”.

În legătură cu textul alin. 5¹ în discuție, Curtea constată că acesta a fost introdus în conținutul O.U.G. nr. 83/2014 prin art. 1 alin. 1 din Legea nr. 71/2015. Cercetând procesul legislativ la Senatul României și la Camera Deputaților, Curtea identifică la adresele Internet <http://www.senat.ro/legis/PDF/2015/15L021CR.pdf> (Senatul României), respectiv <http://www.cdep.ro/comisii/munca/pdf/2015/rp191.pdf> (Camera Deputaților) o prezentare sintetică a amendamentelor propuse în legătură cu textul legii, la pct. 1 (în cazul Senatului României), respectiv la pct. 6 (Camera Deputaților) din Anexa – tabel figurând textul menționat cu următoarea motivare a amendamentului: **«Pentru clarificarea textului și eliminarea discriminării între persoane care ocupă aceleași funcții, în aceleași condiții de studii și vechime.»** [s.n.].

Astfel, prin prisma intenției legiuitorului în propunerea normei juridice de la alin. 5¹ nu ar rezulta că acesta ar fi intenționat să limiteze aplicarea textului legal doar la anumite categorii de personal plătit din fonduri publice, ci scopul urmărit a fost acela de a elimina discriminarea în salarizare între persoanele care ocupă aceleași funcții, în aceleași condiții de studii și de vechime, deci configurarea unui domeniu de aplicare generală a legii.

Totodată, din perspectivă gramaticală, sintagma „salarizat la același nivel” apare în corpul frazei ce constituie textul alin. 5¹ în discuție ca o *apozitie*, adică un cuvânt sau o construcție mai largă, care reia și explică, detaliază un alt cuvânt. În cazul concret, această sintagmă explică substantivul - subiect „personalul”, folosit de legiuitor o singură dată anterior inserării apozitiei menționate - „*personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel*”, iar nu în mod repetitiv în modul „*personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și personalul din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel*” [n.n.]. În măsura în care, prin reducere la absurd, legiuitorul ar fi recurs la această din urmă formulare, ar fi cert că apozitia determina doar cel de-al doilea substantiv - subiect. Cum însă Parlamentul României nu a legiferat o astfel de variantă, atunci sintagma „salarizat la același nivel” apare că explică singurul substantiv - subiect existent în precedent, care la rândul său mai este explicat și de atributele „*din aparatul de lucru al Parlamentului*”, respectiv „*din celelalte instituții și autorități publice*”.

În plus, trebuie analizat și dacă, în înțelesul dispozițiilor art. 1 alin. 5¹ din O.U.G. nr.83/2014 astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, sintagma „salarizat la același nivel” ar corespunde noțiunii de „*același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014*”; noțiune avută în vedere cu prilejul reglementării alin. 1 și 2 ale art.1 din același act normativ și prin care, după cum s-a arătat mai sus, legiuitorul a intenționat păstrarea în plată a salariilor în cursul anului 2015 la același nivel cu cel din luna decembrie a anului 2014. În sensul unei astfel de interpretări și raportări par a fi și disp. art. 5 alin. 1¹ și alin. 1² din O.U.G. nr.83/2014, texte potrivit cărora „*Prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii - medii, superioare, postuniversitare, doctorale - de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării*”, respectiv „*Prevederile alin. (11) se aplică și pentru calculul indemnizației de încadrare pentru persoanele care sunt demnitari, ocupă funcții publice și de demnitate publică, ca unică formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției*”.

Această interpretare ar fi de natură să afirme, în esență, principiul că alin. 1 și 2 ale art.1 din O.U.G. nr. 83/2004 interzic majorarea cuantumului brut al salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază, sporurilor etc., în timp ce alin. 5¹ din același act normativ consacră **nediscriminatoriu** posibilitatea uniformizării salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază, sporurilor etc. celor aflați în aceeași situație, făcând să fie salariați la același nivel.

În aceste condiții, date fiind argumentele care susțin fiecare dintre cele două modalități de interpretare în concurs, în contextul unui text legal insuficient de clar formulat și având în vedere amploarea personalului plătit din fonduri publice, devine imperios necesară o interpretare uniformă a normelor juridice menționate, pentru a se evita apariția practicii judiciare neunitară prin propunerea de soluții diametral opuse în procese întemeiate pe aceleași premise esențiale.

În final, Curtea de apel mai arată că nu au rezultat în legătură strictă cu această chestiune de drept alte aspecte relevante de menționat în ceea ce privește jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene sau cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește jurisprudența Curții de Apel București în legătură cu interpretarea disp. art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, aceasta a fost identificată în procese de primă instanță, neavând însă un caracter unitar, existând atât soluții prin care a fost validată interpretarea restrictivă a textului (a se vedea sentința civilă nr. 3490/23.12.2015 pronunțată în dosarul nr. 5056/2/2015), cât și soluții întemeiate pe cea de-a doua interpretare (a se vedea sentința civilă nr. 3308/10.12.2015 pronunțată în dosarul nr. 6255/2/2015 sau sentința civilă nr. 552/22.02.2016 pronunțată în dosarul nr. 6992/2/2015).

Față de cele arătate în precedent, Curtea în cond. art. 519 NCPC va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, în sensul de a se lămuri dacă sintagma „salarizat la același nivel” din conținutul alineatului 5¹ vizează ansamblul textului imediat precedent, respectiv „personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice”, precum și textul „la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014” din cuprinsul alineatului 1 și textul „la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014” din cuprinsul alineatului 2 al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

În cond. art. 519 NCPC sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea art. 1 alin. 1, 2 și 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, în sensul de a se lămuri dacă sintagma „salarizat la același nivel” din conținutul alineatului 5¹ vizează ansamblul textului imediat precedent, respectiv „personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice”, precum și textul „la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014” din cuprinsul alineatului 1 și textul „la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014” din cuprinsul alineatului 2 al art. 1 din O.U.G. nr. 83/2014.

În cond. art. 520 alin. 2 NCPC suspendă judecata în cauză privind recursurile formulate de **recurentul – reclamant** SNPVPR-MI cu sediul ales, și **recurentul – pârât** PLMF cu sediul în ..., împotriva sentinței civile nr. 8170/18.11.2015 pronunțate de Tribunalul București – Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 28.884/3/2015.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi 20.04.2016.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,

GREFIER,